

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησία δρ. 12.—	Ἔτησία φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος > 6,50	Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 3,50	Τρίμηνος > 4,50

Ἄν συνδρομαὶ ἀρχόνται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαρτίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 14

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σάμπα, καὶ κόλλησα εἰς τὸν τοῖχο κι' ἔγεινα ὅσο μποροῦσα μικρότερος.

Δὲν ἐδίκασαν πρῶτο τὸν Βιτάλη, παρὰ κάποιους ἄλλους ποὺ εἶχαν κλέψει, ποὺ εἶχαν δεῖρει, ποὺ ὅλοι τοὺς ἔλεγαν πῶς εἶναι ἀθῶοι καὶ περὶ ὅλοι τοὺς καταδικάσθηκαν. Ὑστερα παρουσιάσθηκε ὁ κύριός μου, ἀνάμεσα σὲ δύο χωροφύλακες καὶ κήτησε στὸν ἴδιο πάγκο, ὅπου εἶχαν καθῆται προτῆτερα οἱ κλέφτες κι' οἱ καυγατζήδες.

Τὶ εἶπαν εἰς τὴν ἀρχή, τί τὸν ρώτησαν, τί ἀποκρίθηκε, δὲν ξέρω. Ἀπὸ τῆ συγκίνησής μου δὲ μποροῦσα νὰκούω ἢ τρυλάχιστο νὰ καταλαβαίνω. Ἐπειτα δὲν εἶχα τὸ νοῦ μοῦ νὰκούω παρὰ νὰ κοιτάζω. Κοίταξα τὸν κύριόν μου ποὺ στέκονταν τώρα ὀρθός, μὲ τὰ μακριὰ του ἄσπρα μαλλιά ριχμένα πίσω, σὲ στάση ἀνθρώπου ποὺ ντρέπεται καὶ λυπᾶται. Κοίταξα καὶ τὸν δικαστὴν ποὺ τὸν ρωτοῦσε.

—Ὡστε λοιπόν, εἶπε αὐτός, ὁμολογεῖς ὅτι ἐκτύπησες τὸν ἀτυφύλακα;

—Μιὰ φορὰ μόνο, κύριε πρόεδρε. Καὶ εἰς τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ τὸ ξεσφίξω.

Ὅταν ἔφθασα στὸ μέρος, ὅπου θὰ δίναμε τὴν παράστασή μας, τὸν εἶδα νὰ μπατοῖσζι τὸ παιδί ποὺ εἶχα μαζί μου.

—Δικό σου ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί;

—Ὁχι, κύριε πρόεδρε! τὰγαπῶ ὅμως

σὰ δικό μου. Ἀμα

εἶδα τὸν ἀτυφύ-

λακα νὰ τὸ κτυ-

πᾶ, παραφέρθηκα

ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ

τοῦ ἔπιασα τὸ χέ-

ρι, γιὰ νὰ τὸν ἐμ-

ποδίσω νὰ τὸ ξα-

νακτυπήτη.

—Ἐκτύπησες

καὶ σὺ τὸν ἀτυ-

φύλακα;

—Δηλαδή..τὴ

στιγμὴ ποὺ μ' ἔ-

πιασε ἀπὸ τὸ για-

κᾶ, ξέχασα ποῖος

ἦταν ὁ ἄνθρωπος

ποὺ μοῦ ρίχνουν-

ταν ἔτσι ἢ, νὰ πῶ

καλύτερα, δὲν εἶδα

αὐτὸν παρὰ ἓνα

ἄνθρωπο, ἀντὶ νὰ

ἴδω ἓνα ἀτυφύλακα,

καὶ χωρὶς νὰ θέλω,

ἀπὸ ἐνστικτο μόνον,

παραφέρθηκα.

—Στὴν ἡλικία σου

δὲν παραφέρονται

εἰ ἄνθρωποι.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ

παραφερθῶ, τὸ ἀνα-

γνωρίζω. Δυστυχῶς,

δὲν κάνει πάντα κα-

νεὶς ἐκεῖνον ποὺ πρέ-

πει.

—Ἀς ἀκούσουμε

καὶ τὸν ἀτυφύλακα.

Ὁ «ἀντιπρόσωπος

τῆς ἐξουσίας»

διηγήθηκε τότε τὰ

πράγματα ὅπως

ἔγειναν, ἐπέμεινε

ὅμως περισσότερο

εἰς τὴν κοροϊ-

δεῖα ποὺ ἐτράβηξε

ἀπὸ τὸν

πίθηκο, παρὰ εἰς

τὴν γροθιά ποὺ

ἔφαγε ἀπὸ τὸν

Βιτάλη.

Αὐτός, ἀντὶ νὰκούω

μὲ προσοχὴ τὴν

κατάθεσιν τοῦ

κατηγόρου του,

κοίταξε εἰς ὅλη

τὴν σάλα, σὰ νὰ

γύρευε κάποιον.

Ποῖον ἄλλον ἀπὸ

μὲνα; Βγήκα

τότε ἀπὸ τὸν

κρυφώνα μου,

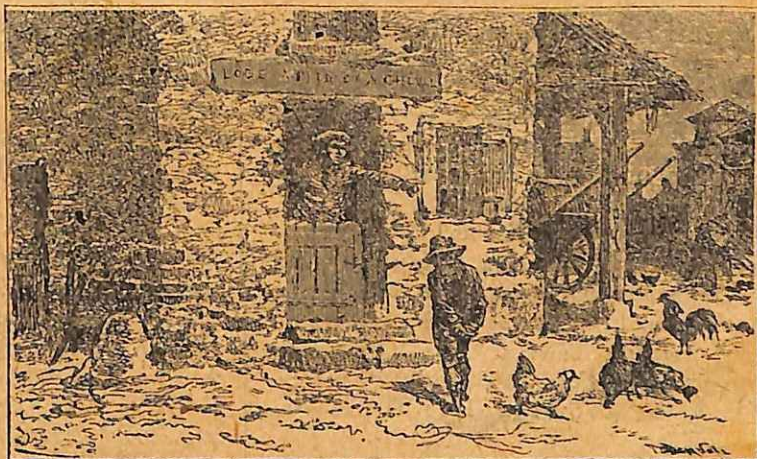
γλύστρησ' ἀνά-

μεσα ἀπὸ τοὺς

περιέργους κι' ἔ-

φθασα εἰς τὴν

πρῶτη γραμμή.

«Σοῦ εἶπα νὰ φύγῃς καὶ πρέπει νὰ φύγῃς!» (Σελ. 106, στ. 6.)

ράτπισή σου; τὸν ρώτησε ὕστερα ὁ πρόεδρος.

—Γιὰ μὲνα ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης· μὰ γιὰ τὸ παιδί ποὺ θὰ μείνῃ ὁλομόναχο, γι' αὐτὸ μόνον ζητῶ τὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου καὶ τὸ ἱκετεύω νὰ μᾶς κρατήτῃ χωρισμένους ὅσο μπορεῖ λιγώτερο.

Ἐνῶμισα πῶς θὰ τὸν ἀφίναν ἐλεύθερο.

Μὰ δὲν ἔγειν' ἔτσι.

Ἐνῶς ἄλλος δικαστὴς μίλησε λίγα λεπτά. Κι' ἔπειτα ὁ πρόεδρος, μ' ἐπίσημο ὕψος, εἶπε ὅτι ὁ καλούμενος Βιτάλης, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀντιστάσει καὶ βίαιοπραγίᾳ ἐναντίον ὀργάνου τῆς ἀτυνομικῆς ἀρχῆς, καταδικάζεται σὲ δύο μῆνες φυλάκιση καὶ εἰς ἑκατὸ δραχμὰς πρόστιμο.

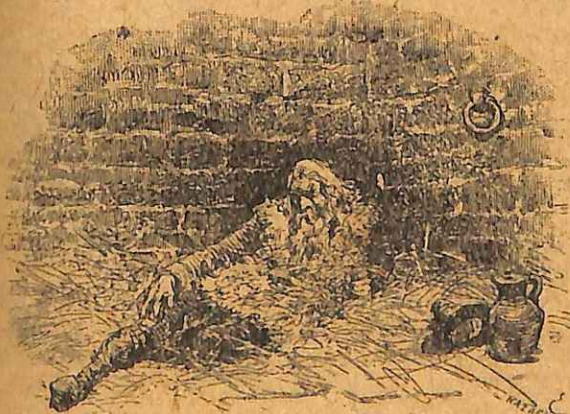
Δύο μῆνες στὴ φυλακή! Μὲ τὰ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, εἶδα τὴν πόρτα, ἀπ' ὅπου εἶχε μπεῖ ὁ Βιτάλης, νὰ ξανανοίγῃ. Ἐνῶς χωροφύλακος τὸν πῆρε καὶ βγήκαν μαζί. Ἐπειτα ἡ πόρτα ξανάκλεισε.

Μᾶς χωρίζαν γιὰ δύο μῆνες!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Στὸ πλοῖο

Ὅταν, μὲ καρδιά φουσκωμένη καὶ μὲ μάτια κόκκινα, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, βρήκα εἰς τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς τὸν ξενοδόχο,

«Δύο μῆνες στὴ φυλακή!...» (Σελ. 105, στ. γ.)

πού με κοιτάζε καλὰ-καλὰ, ἀπὸ πάνω ἴσαμε κάτω.

— Έκαμα νὰ περάσω καὶ με σταμάτησε.

— Λοιπὸν, μοῦ εἶπε, τάφεντικό;

— Καταδικάστηκε.

— Πόσο;

— Δυὸ μῆνες.

— Καὶ πρόστιμο;

— Έκατὸ φράγκα.

— Δυὸ μῆνες... ἑκατὸ φράγκα... ψιθύρισε δυὸ-τρὶς φορές.

— Έκαμα πάλι νὰ περάσω καὶ πάλι με σταμάτησε:

— Καὶ τί θὰ κάμης ἐσὺ αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες;

— Δὲν ξέρω...

— Ἄ, δὲν ξέρεις... Έχεις λεπτὰ γιὰ νὰ τρῶς ἐσὺ καὶ νὰ τρέφης καὶ τὰ ζωντανά σου;

— Όχι...

— Όχι; Φαντάζεσαι λοιπὸν πὼς θὰ σᾶς τρέφω ἐγώ;

— Δὲν φαντάζομαι τίποτα, κύριε!..

— Σὲ λυποῦμαι, ἐξακολούθησε ὁ ξενοδόχος, μὰ τί νὰ σοὺ κάμω; Ὁ ἀφεντικός σου μοῦ χρωστáει κάμποσα... Μπορῶ νὰ σε κρατήσω βερεσὲ δυὸ μῆνες ἀκόμα, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν στὸ τέλος θὰ πληρωθῶ; Πρέπει νὰ φύγης.

— Νὰ φύγω! Καὶ ποῦ νὰ πάω;..

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά. Δὲν εἶμαι οὔτε πατέρας σου, οὔτε ἀφεντικός σου. Γιατί λοιπὸν θὰ σε κρατοῦσα;

Σώπατα. Τί νὰ τοῦ πῶ; Ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκιο. Γιατί θὰ με κρατοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο του; Τί με εἶχε; Τί μοῦ χρωστοῦσε;

— Πάρε λοιπὸν τὰ σκυλιά σου καὶ τὴ μαϊμού σου, μοῦ εἶπε, καὶ δρόμο. Έννοεῖται πὼς θὰ μάρτυς τὸ σάκκο τοῦ ἀφεντικού σου. Ἄμα βγῇ ἀπ' τὴ φυλακή, θάρθῃ νὰ τὸν πάρῃ καὶ τότε θὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμὸ μας.

Μοῦ ἤλθε μιὰ ιδέα:

— Ἀφοῦ εἶσθε βέβαιος, τοῦ εἶπα, πὼς ὁ Βιτάλης, ἅμα βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή, θὰ σᾶς πληρώσῃ, κρατήστε με ὡς τότε καὶ περᾶστε καὶ τὰ ἐξοδά μου στὸ λογαριασμὸ.

— Τί λές ἐκεῖ! μοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ Βιτάλης θὰ μπορούσε ἴσως νὰ μοῦ πληρώσῃ λίγες ἡμέρες, μὰ δυὸ ὀλάκαιρους μῆνες, ἂ, εἶναι ἄλλος λόγος!

— Ὁκ τρῶω ὅσο λίγο θέλετε.

— Ἀμὴ τὰ ζωντανά σου;.. Όχι, ὅχι, πρέπει νὰ φύγης. Στὰ χωριά μπορεῖ νὰ βρῇς ἐργασία καὶ νὰ βγάλῃς τὸ ψωμί σου.

— Μὰ ὁ Βιτάλης;.. ποῦ θὰ με βρῇ, ὅταν θὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή; Έδῶ θάρθῃ νὰ με γυρέψῃ.

— Καὶ σὺ γύρισε κείνη τὴν ἡμέρα. Μὴν ἀπομακρυνθῇς πολὺ ἀπὸ τὴν Τουλούζα, γιὰ νὰ μὴν πείσεις, σὲ δυὸ μῆνες, νὰ εἶσαι πάλι ἐδῶ.

— Κι' ἂν μοῦ γράψῃ ὁ κύριός μου;

— Ὁκ σοὺ φυλάξω τὸ γραμμά του.

— Μὰ ποῦ δὲν θὰ τοῦ ἀπαντήσω;

— Έ, μὰ με σκότισες ἐπιτέλους! Σοῦ εἶπα νὰ φύγης καὶ πρέπει νὰ φύγης, τελείως! Σοῦ δίνω καιρὸ πέντε λεπτά. Ἄν γυρίσω καὶ σὲ βρῶ πάλι στὴν αὐλή, θὰ σε μεταχειρισθῶ πολὺ ἄσχημα, νὰ τὸ ξέρῃς!

Κατάλαβα, ὅτι κάθε ἀντίσταση ἦταν περιττή. Έπρεπε νὰ φύγω, τελείως!

Μπήκα στὸ σταῦλο, ἔλυσα τὰ σκυλιά καὶ τὸν Καρδούλη, πῆρα τὸ σάκκο μου, πέρασα στὸν ὄμο τὸ λουρὶ τῆς ἄρπας μου,

— καὶ δρόμο!

Ὁ ξενοδόχος περίμενε στὴν πόρτα, γιὰ νὰ με ξεβγάλῃ.

— Ἄν ἔρθῃ κανένα γράμμα, μοῦ φώναζε, θὰ σοὺ τὸ φυλάξω!

Βιαζόμουν νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ πόλη, γιὰ τὰ σκυλιά δὲν εἶχαν φίμωτρο· κι' ἂν με σταματοῦσε κανένας ἀστυφύλακας, τί θὰ τοῦλεγα; Πὼς δὲν εἶχα λεπτὰ νὰ τοὺς ἀγοράσω; Δὲν ἦταν ψέμματα βέβαια, γιὰ τὴν τσέπη μου δὲ βρισκόνταν παρὰ πέντ' ἑξῆς δεκάρες. Μὰ θὰ τὸ πίστευε ὁ ἀστυφύλακας; Κι' ἂν μ' ἐπιανε τότε καὶ μένα; Ὁ Βιτάλης στὴ φυλακή, ἐγὼ στὴ φυλακή, τί θὰ γίνονταν τὰ σκυλιά κι' ὁ Καρδούλης; Εἶχα γίνει, βλέπετε, θιασάρχης, οἰκογενειάρχης, ἐγὼ, ἓνα παιδί χωρὶς οἰκογένεια, καὶ καταλάβαινα τὴν εὐθύνη πού εἶχα.

Καθὼς πηγαίναμε τρέχοντας, τὰ σκυλιά σήκωναν τὸ κεφάλι: σὲ μένα καὶ με κοιτάζαν μ' ἓνα τρόπο, πού δὲν χρειάζονταν λόγια γιὰ νὰ ἐννοήσω: πεινοῦσαν.

Ὁ Καρδούλης, πού τὸν κρατοῦσα στὸν ὄμο μου, μοῦ τραβοῦσε κάθε τόσο ταῦτ' γιὰ νὰ με κάμῃ νὰ γυρίσω νὰ τὸν κοιτάξω. Έπρεπε τότε τὴν κοιλιὰ του, — χειρονομία ὅχι λιγώτερο ἐκφραστική ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν σκυλιῶν.

Κι' ἐγὼ πεινοῦσα, γιὰτί κι' ἐγὼ, ὅπως κι' ἐκεῖνα, δὲν εἶχα φαί τίποτ' ἀπ' τὸ πρῶν. Μὰ τί ἀνάγκη; Οἱ δεκάρες μου δὲν ἔφθαναν βέβαια γιὰ μεσημέρι καὶ βράδυ.

Έπρεπε νὰ περιορισθῶμε 'ς ἓνα μόνο γεῦμα, καὶ μάλιστα νὰ τὸ κάμουμε κάπως ἀργά, γιὰ νὰ μὴν ξαναπεινάσουμε πρὶν κοιμηθῶμε.

Έπειδὴ τὸ ξενοδοχεῖο ἀπ' ὅπου μᾶς εἶχαν διώξῃ, ἦταν στὸ προάστειο τοῦ Ἁγίου-Μιχαήλ, ἀπάνω στὸ δρόμο τοῦ Μονπελιέ, αὐτὸν πῆραμε φεύγοντας. Ἀπὸ τὴ βία μου νὰ βγῶ ἔξω ἀπ' τὴν πόλη ἐκεῖνη καὶ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ἄγριους ἀστυφύλακές της, δὲν πρόφθασα κἄν νὰ ρωτήσω πού ἔβγαζαν οἱ διάφοροι δρόμοι. Ἀλλὰ τί μ' ἔμελε πού θὰ πῆγα; Ἡ στὸ ἓνα χωριὸ ἢ στὸ ἄλλο, παντοῦ δὲν ἄν μοῦ γύρευαν λεπτὰ γιὰ φαί καὶ γιὰ ὕπνο; Καὶ καλὰ ὁ ὕπνος! καλοκαίρι ἦταν ἀκόμα καὶ μπορούσαμε νὰ κοιμηθῶμε ἔξω στὸ ὑπαιθρο, δίπλα σὲ κανένα θάμνο ἢ σὲ κανένα τοῖχο, γιὰ προφύλαξη. Ἀλλὰ τὸ φαί;..

Τρέξαμε ἔτσι σχεδὸν δυὸ ὥρες. Πιὸ παρακαλεστικά γίνονταν ὁλόένα τὰ μά-

τια τῶν σκυλιῶν καὶ συχνότερα ὁ Καρδούλης μοῦ τραβοῦσε ταῦτ'... Μὰ δὲν τοῖς μοῦσα ἀκόμα νὰ σταματήσω. Ἐπιτέλους, ἅμα μὲ φάνηκε πὼς εἶχαμε μακρύνει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν Τουλούζα, ὅτι νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά φόβος, μπήκα στὸ πρῶτο φουρνὸ πού ἀπάντησα καὶ γύρεψα μιὰμισι λίτρα ψωμί.

— Δὲν παίρνεις, παιδί μου, δυὸ; μὲ ἐπρότεινε ἡ ρουρνάρισσα. Τὰ κακίμοιρά τὰ σκυλιά πρέπει νὰ φᾶνε.

Ἀλήθεια, δυὸ λίτρες δὲν θάταν πολὺ. Γιατί ἂν ὁ Καρδούλης δὲν ἔτρωγε καμμάτια, τὰ σκυλιά κατέδαζαν καμμάτια... Μὰ τὸ ψωμί τότε εἶχε εἰκοσιπέντε λεπτά ἢ λίτρα (*). Γιὰ νὰ παίρουν δυὸ λίτρες, θάθελα πενήντα λεπτά. Καὶ δὲν θὰ μοῦμενε στὴν τσέπη παρὰ μὴν πεντάρια!

Ἄ, ὅχι, δὲν θάκανα τέτοια τρέλλα. — Μᾶς φτάνει μιὰμισι, εἶπα ἀπὸ φασιστικά στὴ ρουρνάρισσα· σᾶς παρακαλῶ, μὴν κόψετε περισσότερο.

— Καλὰ, παιδί μου, καλὰ.

Κι' ἀπὸ ἓνα καρβέλι ἕξῃ λίτρων, πού θὰ τὸ τρώγαμε ὀλάκαιρο μιὰ χαρά, ἐκοψε ἓνα κομμάτι καὶ τῶθαλε στὴν γαριὰ.

— Εἶναι κάτι παραπάνου, μοῦ εἶπε ἴσα-ἴσα γιὰ τὰ δυὸ λεπτά πού περισσεύουν.

Κι' ἔρριξε στὸ συρτάρι τίς τέσσερες δεκάρες πού εἶχα βγάλει, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ρέστα.

Εἶδα πολλὰς φορές ἀνθρώπους νὰ μὴ καταδέχονται τὰ μονόλεπτα ἢ τὰ δίλεπτα πού τοὺς ἔδιναν ρέστα, καὶ νὰ λένε πὼς δὲν ἤξεραν τί νὰ τὰ κάμουν. Έγὼ ὅμως εὐχαρίστως θὰ ἔπαιρνα τὸ δίλεπτο πού ἔπρεπε νὰ μοῦ δώσῃ ἡ ρουρνάρισσα, ἀφοῦ τὸ ψωμί της δὲν ἔκανε παρὰ τριανταοκτὼ — τριανταεπτὰ μιστάλια — λεπτά. Μὰ ντράπηκα νὰ τὸ γυρέψω καὶ βγῆκα χωρὶς νὰ πῶ λέξη.

Χαρούμενα τώρα, τὰ σκυλιά χοροῦν δοῦσαν τριγύρω μου κι' ὁ Καρδούλης μοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά με τσιριγματάκια.

Δὲν πῆγαμε πολὺ μακριά. Στὸ πρῶτο δένδρο πού βρέθηκε στὸ δρόμο μας, ἀκούμπησα τὴν ἄρπα μου στὸν κορμὶ του καὶ ξαπλώθηκα στὸ χορτάρι. Τὰ σκυλιά κάθησαν ἀντίκρου μου, ὁ Κάπης στὴ μέση, ἀπὸ δῶ ἡ Δούλη κι' ἀπὸ κει ὁ Ζερμπίνος. Ὅσο γιὰ τὸν Καρδούλη ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἦταν κουρασμένος, σταθῆκε ὀρθος, γιὰ νὰ εἶναι ἐτοιμὸς ν' ἀρπάξῃ τὸ κομμάτι πού θὰ τοῦδιναν.

Δύσκολη δουλειὰ τὸ μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ! Τῶκοφα πρῶτα σὲ πέντε ἴσα μέρη. Έπειτα, γιὰ νὰ μᾶς φανῇ περισσότερο, ἐκοψα πάλι κάθε μερτικὸ σ' ἑκατὸ μικρὰ κομματάκια καὶ, τρώγοντας ὁλόένα κι' ἐγὼ, ἔδινα ἀπὸ ἓνα σ' ἑ-

κάθε ζωὸ με τὴ σειρά του. Έτσι τὸ γεῦμα μᾶς βάσταξε κάμποσο.

Ὁ Καρδούλης, πού χρειάζονταν λιγότερη τροφή ἀπὸ μᾶς, χόρτασε γρήγορα, ἐνῶ μῆς πεινούσαμε ἀκόμα. Έπειτα, ἀπὸ τὸ μερτικὸ του, μπόρεσα νὰ κρῖω στὸ σάκκο μου τρία κομματάκια, γιὰ νὰ τὰ δώσω στοὺς σκύλους ἀργότερα. Έπειτα, ἐπειδὴ ἔμεναν ἀκόμα τέσσερα, πῆραμε καθένας ἀπὸ ἓνα.

Ἦταν, σὰ νὰ λέμε, τὸ ξεστόμισμα, τὸ τυρὶ καὶ τὸ φροῦτο... Ἄν καὶ τὸ «γεῦμα» αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ κῆνα, πού προκαλοῦν ὀμιλίες, ἡ σιγή μου φάνηκε κατάλληλη γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στοὺς συντρόφους μου. Θεωροῦντα φυσικά τὸν ἐαυτὸ μου σὰν ἀρχηγὸν τοῦ, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἀνώτερο ἀπ' αὐτοὺς, ὥστε νὰ τοὺς κρύψω, ὅπως θάκανε ἴσως ὁ Βιτάλης, τὴ σοβαρὴ καὶ ἀπάρεστη θέση μας.

Ὁ Κάπης κατάλαβε βέβαια τὸ σκοπό μου, γιὰτί κρατοῦσε καρφωμένα στὰ δικά μου τὰ μεγάλα, ἔξυπνα καὶ γεμάτα ἀγάπη ματιά του.

— Ναί, φίλε μου Κάπης, εἶπα· ναί, φίλοι μου, Ζερμπίνε, Δούλη καὶ Καρδούλη, ναί, ἀγαπητοί μου συνάδελφοι, ἔχω μιὰ πολὺ ἄσχημη εἰδηση νὰ σᾶς δώσω: ὁ κύριός μας θὰ μείνῃ χωρισμένος ἀπὸ μᾶς δυὸ μῆνες!

— Γάβ! φώναξε ὁ Κάπης. — Πολὺ λυπηρὸ κοί γιὰ κῆνον καὶ γιὰ μᾶς. Γιατί ἐκεῖνος μᾶς ἔτρεφε. Τώρα πού θὰ μᾶς λείψῃ, θὰ βρεθῶμε σ' ἐθέση δεινῇ. Δὲν ἔχουμε λεπτά.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξη ὁ Κάπης, πού τὴν ἤξερε πολὺ καλά, σηκώθηκε στὰ πσινά του κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ ὀλόγυρα, ὅπως ἔκανε ὅταν τριγύριζε τὸ δίσκο στὴν «ἐντιμὴ ὀμήγυρη».

— Λές νὰ δίνουμε παραστάσεις; ἔξα- κολουῖτο. Καλὴ βέβαια ἡ συμβουλή σου, μὰ... θὰ μ' ἐξοῦμε καὶ λεπτά; Έδῶ εἶναι ὁ κόμπος! Ἄν δὲν τὸ κατα- ἐβρῶμε, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς ὁλη-ὄλη ἡ περιουσία μας εἶναι τρεῖς πεντάρες. Πού θὰ πῇ... πεῖν καὶ τῶν γονέων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλάβετε καλὰ πό- τε ἄσχημη εἶναι ἡ θέση μας καὶ νὰ βά- λουμε ἀπ' αὐτὴ. Σᾶς ζητῶ ὑπακοή, ἐγκράτεια καὶ θάρρος. Ἄς πολεμήσουμε ὁλοκλήρως. Βασιθεῖτε σὲ μένα, ὅπως βατίζομαι κι' ἐγὼ σὲ σᾶς.

Δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω πὼς οἱ «συ- νάδελφοί» μου αἰσθάνθηκαν ὅλες τίς ὁμο- ρίες τοῦ αὐτοσχέδιου λόγου μου, βεβαί- ωτα ὅμως ἐννοίωσαν τὴν κεντρικὴν του ιδέα. Έβλεπαν, ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ κυρίου μας, πὼς καὶ σοβαρὸ συμβαίνει καὶ περιμέναν ἀπὸ μένα κάποια ἐξήγηση. Τούτ' ἐγὼ δὲν καταλάβαινα ὅλα ὅσα τοὺς εἶπα, εὐχαριστήθηκαν τοῦλάχιστο ἀπὸ τὸν τρόπο μου αὐτὸν

καὶ μοῦδειξαν τὴν εὐχαρίστησή τους με τὴν προσοχὴ πού μᾶκουσαν.

Έννοῶ τὰ σκυλιά μόνο· γιὰτί ὁ Καρ- δούλης ποτὲ δὲν μπόρεσε, ὁ καϊμένος, νὰ κρατήσῃ τὸ νοῦ του πολλὴν ὥρα προσηλωμένο στὸ ἴδιο ἀντικείμενο. Στὴν ἀρχή, μᾶκουσε κι' αὐτὸς με τὸ πιὸ ζωη- ρὸ ἐνδιαφέρον· στὰ μισὰ ὅμως τοῦ λόγου μου, σκαρφάλωσε στὸ δένδρο πού μᾶς σκέπαζε με τὴ φυλλωσιά του καὶ δια- σκέδαζε τώρα πηδώντας ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο. Ἄν ὁ Κάπης μούκανε τέτοια προσβολή, πολὺ θὰ με πλήγωνε· ἀπὸ τὸν Καρδούλη ὅμως τίποτα δὲν μοῦ κακοφαίνονταν. Ἦταν ἐν' ἄλλο, ἓνα κούριο κεφάλι· ἔπειτα τῶριτικα πολὺ ρυσικὸ νάχῃ ὄρεξη καὶ γιὰ παιχνίδια.

Νὰ πῶ μάλιστα ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τώρα θὰ σκαρφάλωνα εὐχαρί- στως στὸ δένδρο καὶ θὰ κρεμιόμουν ἀπὸ κανένα κλῶνο νὰ κουνηθῶ σὰν τὸν Καρ- δούλη. Τὰ σοβαρὰ ὅμως καθήκοντα πού εἶχα σὰν ἀρχηγός, σὰ θιασάρχης, δὲν μοῦ συγχωροῦσαν πιά τέτοιες διασκέδα- σεις.

Ἦταν, σὰ νὰ λέμε, τὸ ξεστόμισμα, τὸ τυρὶ καὶ τὸ φροῦτο... Ἄν καὶ τὸ «γεῦμα» αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ κῆνα, πού προκαλοῦν ὀμιλίες, ἡ σιγή μου φάνηκε κατάλληλη γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στοὺς συντρόφους μου. Θεωροῦντα φυσικά τὸν ἐαυτὸ μου σὰν ἀρχηγὸν τοῦ, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἀνώτερο ἀπ' αὐτοὺς, ὥστε νὰ τοὺς κρύψω, ὅπως θά- κανε ἴσως ὁ Βιτάλης, τὴ σοβαρὴ καὶ ἀπάρεστη θέση μας.

Ὁ Κάπης κατάλαβε βέβαια τὸ σκο- πό μου, γιὰτί κρατοῦσε καρφωμένα στὰ δικά μου τὰ μεγάλα, ἔξυπνα καὶ γεμάτα ἀγάπη ματιά του.

— Ναί, φίλε μου Κάπης, εἶπα· ναί, φίλοι μου, Ζερμπίνε, Δούλη καὶ Καρ- δούλη, ναί, ἀγαπητοί μου συνάδελφοι, ἔχω μιὰ πολὺ ἄσχημη εἰδηση νὰ σᾶς δώσω: ὁ κύριός μας θὰ μείνῃ χωρισμένος ἀπὸ μᾶς δυὸ μῆνες!

— Γάβ! φώναξε ὁ Κάπης. — Πολὺ λυπηρὸ κοί γιὰ κῆνον καὶ γιὰ μᾶς. Γιατί ἐκεῖνος μᾶς ἔτρεφε. Τώρα πού θὰ μᾶς λείψῃ, θὰ βρεθῶμε σ' ἐθέση δεινῇ. Δὲν ἔχουμε λεπτά.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξη ὁ Κά- πης, πού τὴν ἤξερε πολὺ καλά, σηκώ- ηκε στὰ πσινά του κι' ἄρχισε νὰ περ- πατᾷ ὀλόγυρα, ὅπως ἔκανε ὅταν τριγύ- ριζε τὸ δίσκο στὴν «ἐντιμὴ ὀμήγυρη».

— Λές νὰ δίνουμε παραστάσεις; ἔξα- κολουῖτο. Καλὴ βέβαια ἡ συμβουλή σου, μὰ... θὰ μ' ἐξοῦμε καὶ λεπτά; Έδῶ εἶναι ὁ κόμπος! Ἄν δὲν τὸ κατα- ἐβρῶμε, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς ὁλη-ὄλη ἡ περιουσία μας εἶναι τρεῖς πεντάρες. Πού θὰ πῇ... πεῖν καὶ τῶν γονέων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλάβετε καλὰ πό- τε ἄσχημη εἶναι ἡ θέση μας καὶ νὰ βά- λουμε ἀπ' αὐτὴ. Σᾶς ζητῶ ὑπακοή, ἐγκράτεια καὶ θάρρος. Ἄς πολεμήσουμε ὁλοκλήρως. Βασιθεῖτε σὲ μένα, ὅπως βατίζομαι κι' ἐγὼ σὲ σᾶς.

Δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω πὼς οἱ «συ- νάδελφοί» μου αἰσθάνθηκαν ὅλες τίς ὁμο- ρίες τοῦ αὐτοσχέδιου λόγου μου, βεβαί- ωτα ὅμως ἐννοίωσαν τὴν κεντρικὴν του ιδέα. Έβλεπαν, ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ κυρίου μας, πὼς καὶ σοβαρὸ συμβαίνει καὶ περιμέναν ἀπὸ μένα κάποια ἐξήγηση. Τούτ' ἐγὼ δὲν καταλάβαινα ὅλα ὅσα τοὺς εἶπα, εὐχαριστήθηκαν τοῦλάχιστο ἀπὸ τὸν τρόπο μου αὐτὸν

καὶ μοῦδειξαν τὴν εὐχαρίστησή τους με τὴν προσοχὴ πού μᾶκουσαν.

Έννοῶ τὰ σκυλιά μόνο· γιὰτί ὁ Καρ- δούλης ποτὲ δὲν μπόρεσε, ὁ καϊμένος, νὰ κρατήσῃ τὸ νοῦ του πολλὴν ὥρα προσηλωμένο στὸ ἴδιο ἀντικείμενο. Στὴν ἀρχή, μᾶκουσε κι' αὐτὸς με τὸ πιὸ ζωη- ρὸ ἐνδιαφέρον· στὰ μισὰ ὅμως τοῦ λόγου μου, σκαρφάλωσε στὸ δένδρο πού μᾶς σκέπαζε με τὴ φυλλωσιά του καὶ δια- σκέδαζε τώρα πηδώντας ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο. Ἄν ὁ Κάπης μούκανε τέτοια προσβολή, πολὺ θὰ με πλήγωνε· ἀπὸ τὸν Καρδούλη ὅμως τίποτα δὲν μοῦ κακοφαίνονταν. Ἦταν ἐν' ἄλλο, ἓνα κούριο κεφάλι· ἔπειτα τῶριτικα πολὺ ρυσικὸ νάχῃ ὄρεξη καὶ γιὰ παιχνίδια.

Νὰ πῶ μάλιστα ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ τώρα θὰ σκαρφάλωνα εὐχαρί- στως στὸ δένδρο καὶ θὰ κρεμιόμουν ἀπὸ κανένα κλῶνο νὰ κουνηθῶ σὰν τὸν Καρ- δούλη. Τὰ σοβαρὰ ὅμως καθήκοντα πού εἶχα σὰν ἀρχηγός, σὰ θιασάρχης, δὲν μοῦ συγχωροῦσαν πιά τέτοιες διασκέδα- σεις.

Ἦταν, σὰ νὰ λέμε, τὸ ξεστόμισμα, τὸ τυρὶ καὶ τὸ φροῦτο... Ἄν καὶ τὸ «γεῦμα» αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπὸ κῆνα, πού προκαλοῦν ὀμιλίες, ἡ σιγή μου φάνηκε κατάλληλη γιὰ νὰ πῶ δυὸ λόγια στοὺς συντρόφους μου. Θεωροῦντα φυσικά τὸν ἐαυτὸ μου σὰν ἀρχηγὸν τοῦ, ὅχι ὅμως καὶ τόσο ἀνώτερο ἀπ' αὐτοὺς, ὥστε νὰ τοὺς κρύψω, ὅπως θά- κανε ἴσως ὁ Βιτάλης, τὴ σοβαρὴ καὶ ἀπάρεστη θέση μας.

Ὁ Κάπης κατάλαβε βέβαια τὸ σκο- πό μου, γιὰτί κρατοῦσε καρφωμένα στὰ δικά μου τὰ μεγάλα, ἔξυπνα καὶ γεμάτα ἀγάπη ματιά του.

— Ναί, φίλε μου Κάπης, εἶπα· ναί, φίλοι μου, Ζερμπίνε, Δούλη καὶ Καρ- δούλη, ναί, ἀγαπητοί μου συνάδελφοι, ἔχω μιὰ πολὺ ἄσχημη εἰδηση νὰ σᾶς δώσω: ὁ κύριός μας θὰ μείνῃ χωρισμένος ἀπὸ μᾶς δυὸ μῆνες!

— Γάβ! φώναξε ὁ Κάπης. — Πολὺ λυπηρὸ κοί γιὰ κῆνον καὶ γιὰ μᾶς. Γιατί ἐκεῖνος μᾶς ἔτρεφε. Τώρα πού θὰ μᾶς λείψῃ, θὰ βρεθῶμε σ' ἐθέση δεινῇ. Δὲν ἔχουμε λεπτά.

Μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξη ὁ Κά- πης, πού τὴν ἤξερε πολὺ καλά, σηκώ- ηκε στὰ πσινά του κι' ἄρχισε νὰ περ- πατᾷ ὀλόγυρα, ὅπως ἔκανε ὅταν τριγύ- ριζε τὸ δίσκο στὴν «ἐντιμὴ ὀμήγυρη».

— Λές νὰ δίνουμε παραστάσεις; ἔξα- κολουῖτο. Καλὴ βέβαια ἡ συμβουλή σου, μὰ... θὰ μ' ἐξοῦμε καὶ λεπτά; Έδῶ εἶναι ὁ κόμπος! Ἄν δὲν τὸ κατα- ἐβρῶμε, σᾶς εἰδοποιῶ πὼς ὁλη-ὄλη ἡ περιουσία μας εἶναι τρεῖς πεντάρες. Πού θὰ πῇ... πεῖν καὶ τῶν γονέων. Πρέπει λοιπὸν νὰ καταλάβετε καλὰ πό- τε ἄσχημη εἶναι ἡ θέση μας καὶ νὰ βά- λουμε ἀπ' αὐτὴ. Σᾶς ζητῶ ὑπακοή, ἐγκράτεια καὶ θάρρος. Ἄς πολεμήσουμε ὁλοκλήρως. Βασιθεῖτε σὲ μένα, ὅπως βατίζομαι κι' ἐγὼ σὲ σᾶς.

καὶ μοῦδειξαν τὴν εὐχαρίστησή τους με τὴν προσοχὴ πού μᾶκουσαν.

Έννοῶ τὰ σκυλιά μόνο· γιὰτί ὁ Καρ- δούλης ποτὲ δὲν μπόρεσε, ὁ καϊμένος, νὰ κρατήσῃ τὸ νοῦ του πολλὴν ὥρα προσηλωμένο στὸ ἴδιο ἀντικείμενο. Στὴν ἀρχή, μᾶκουσε κι' αὐτὸς με τὸ πιὸ ζωη- ρὸ ἐνδιαφέρον· στὰ μισὰ ὅμως τοῦ λόγου μου, σκαρφάλωσε στ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ήταν χλωμή κι' αδύνατη. Τα χέρια της πάντα ιδρωμένα, τὰ μάτια της πάντα κομμένα. Όλο τὸ Παρθενάγειο τὴν πονοῦσε, γιατί τὴν εἶχε γιὰ φοβισιχιά. Κι' ὁ γιατὴρ ἀκόμα πού τὴν κοίταζε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου, εἶπε κρυφὰ στὴν Κυρία, νὰ πῇ κρυφὰ στὰ κορίτσια νὰ φυλάγονται ἀπ' τὴ Φλώρα...

Ἡ Φλώρα ὅμως εἶχε καμμιά ὑποψία ;... Μπορεῖ, μὰ δὲν τῷδειχνε. Ἐπειτα κι' ὁ συμμαθητὴς της ἦταν προσεκτικός. Δὲν τὴν ἄρισαν ποτὲ νὰ καταλάβῃ πὼς τὴ φοβόταν. Καὶ καραμέλες ἀκόμα ἐπαίρναν ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ καμνούνταν, μπροστὰ της, πὼς τίς βάζουν στὸ στόμα, μὲ τρόπο ὅμως τίς ἄφιναν στὸ χέρι τους κι' ὑστερὰ τίς πετούσαν...

Μόνο μιὰ μέρα ἡ Κάκια, ἂν κι' ἡ πιὸ προσεκτικὴ, ἡ πιὸ εὐγενικὴ, κι' ἡ πιὸ εὐαίσθητη ἀπ' ὅλες, προδόθηκε. Μὰ καθίαν τὸ ἴδιο. Φαντασθῆτε μόνο πὼς, ἐκείνη τὴ μέρα, ὅλα τὰ κανατάκια τῶν κοριτσιῶν βρέθηκαν ἄδεια, ἐκτός ἀπὸ τὸ κανατάκι τῆς Φλώρας. Κι' ἡ Μαρίνα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Κάκιας, εἶχε νὰ διψᾷ πολὺ.

— Ἀχ, εἶπε μιὰ στιγμὴ στὸ διάλειμμα γιὰ τὸ Θεό, λίγο νερό, θὰ σκάσω ! — Περίμενε, τίς ἀποκρίθηκε ἡ ἀδελφὴ της, τώρα θὰ φέρον.

Τάκουσε ἡ Φλώρα καί, καλὴ πάντα, προσφέρθηκε :

— Πιὲς ἀπὸ τὸ δικό μου, εἶπε τῆς Μαρίνας, ἐγὼ δὲν διψῶ τώρα.

Στὴ διψα τῆς ἡ Μαρίνα δὲ συλλογίσθηκε τίποτα. Κι' ὥρμησε στὸ κανατάκι τῆς Φλώρας, τὸ σήκωσε κι' ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πιῇ...

— Μή ! ! τῆς φώναξε ἐντρομὴ ἡ Κάκια.

Κι' αὐτὴ, μπροστὰ στὸν κίνδυνο τῆς ἀδελφῆς της, δὲ συλλογίσθηκε τίποτα. Ἐτρεψε κοντὰ της σὰν τρελλή, τῆς ἀρπάξε τὸ κανατί ἀπ' τὰ χέρια καὶ τῆς ψιθύρισε :

— Θὰ κολλήσης, ἀνόητη !

Ἐπειτα, σὰ νὰ φοβήθηκε μὴν καταλάβῃ τίποτα ἡ Φλώρα, ἐπρόσθεσε δυνατά :

— Νὰ μάθης νὰ μὴν εἶσαι ἀνυπόμονη... Σοῦ εἶπα, τώρα θὰ φέρον...

Μὰ ἦταν ἀργά. Τὸ κακὸ ἔγαινε. Ἡ Φλώρα, καὶ χωρὶς νὰκούσῃ, κατάλαβε. Κι' ὅταν γύρισε τὸ κεφάλι ἡ Κάκια, τὴν εἶδε κατάχλωμη σὰν πεθαμένη, μὲ τὰ μάτια γορλωμένα ἀπὸ ἀλγεινὴ ἐκπληξὴ καὶ τρόμο.

— Κάκια ! ! φώναξε εὐθὺς μὲ ἀλλαγμένη φωνή γιατί δὲν ἄρισες τὴν ἀδελφὴ σου νὰ πιῇ ἀπ' τὸ κανατί μου ;

— Γιὰ νὰ μάθῃ... ἄρχισε νὰ λέῃ σαστισμένη ἡ Κάκια...

— Ψέματα ! τὴν ἔκοψε ἡ Φλώρα. Δὲν τὴν ἄρισες, γιατί εἶμαι φοβισιχιά. Φοβήθηκες μὴν κολλήσῃ... Αὐτὸ δὲν εἶναι ;... Ὡς, αὐτὸ εἶναι !... τὸ ξέρω ἐγὼ ! — Μὰ ὅχι, Φλώρα μου, ποῖς εἶς εἶπε ;... ὅχι !...

— Ναί, ναί, σοῦ λέω ! Αὐτὸ εἶναι !... Τὸ ξέρω ἐγὼ !... Εἶμαι ἄρρωστη !... θὰ πεθάνω !... μὲ φοβᾷτε !...

— Εἶσαι ἀνόητη ! φώναξε δυνατὰ ἡ Κάκια. Καὶ θέλεις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ; Κοίταξε !...

Καὶ γυρίζοντας στὸ κανατί τῆς Φλώρας, τὸ ἄρπαξε μὲ χέρι ἀποφασιστικό, τὸ σίμωσε στὰ χεῖλη τῆς ἀφοβᾶ, καὶ ἤπιε, ἤπιε, ἤπιε...

— Ὡς, τὸ γαμώγελο τὸ Φλώρας !...

Εἶπα, ὅτι στὴ θέση τῆς Κάκιας, καθένας θὰ προδίδουνταν ὅπως προδόθηκε. Πόσοι ὅμως, στὴ θέση της, θάκαναν κι' αὐτὸ πού ἔκαμε ὑστερὰ γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ ;

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΕΥΚΟΥ

Α΄.

«Γιάννη, γιατί ἔκοψες τὸν πεῦκο ;

γιατί ; γιατί ;»

— Ἀγέρας θάνατ' ἔχει ὁ Γιάννης καὶ περπατεῖ.

Ἀνάβει ἡ πέτρα, τὸ λιβάδι

βγάνει φωτιά.

νάβρισκε ὁ Γιάννης μιὰ βρουσούλα,

μιὰ ρεματιά !

Μὰς στὸ λιοπύρι, μὲς στὸν κάμπο

νὰ ἔνα δέντρο !...

Ἐσπλώθη ὁ Γιάννης ἀποκάτου

δροσιά νὰ βοῇ.

Τὸ δέντρο παίρνει τὰ κλαδιά του

καὶ περπατεῖ !

«Δὲ θ' ἀνασάνω» λέει ὁ Γιάννης.

«γιατί ; γιατί ;»

Β΄.

— Γιάννη, πού κίνησες νὰ φτάσῃς ;

— Στὰ Δυὸ Χωριά !

— Κι' ἀκόμα βοῖσκουσι δῶ κάτω ;

Πολὺ μακριά !

— Ἐγὼ πηγαῖνω, ὅλο πηγαῖνω.

Τὶ ἔφταιξα γώ ;

Σκιάζεται ὁ λόγιος καὶ μὲ φεύγει,

γι' αὐτὸ εἶμαι δῶ.

— Πότε ξεκίνησα ; Εἶναι μέρες...

— γιὰ δυὸ, γιὰ τρεῖς.

— Ὁ νοῦς μου σήμερὰ δὲν ξέρω

τ' εἶναι βαρὺς.

— Νὰ μιὰ βρουσούλα, πιὲ νεράκι,

νὰ δροσιστῇς.

Σκύβει νὰ πιῇ νερό στὴ βρύση,

στερεῖται εὐθὺς !

Γ΄.

Οἱ μέρες πέρασαν κι' οἱ μῆνες,

φεύγει ὁ καιρὸς.

στὸν ἴδιον τόπο εἶν' ὁ Γιάννης

κι' ὅς τρεχῇ ἐμπρός...

Νὰ τὸ χινόπωρο, νὰ οἱ μύορες !

μὰ πού κλαρεῖ ;

Χτυπιέται ὀρθὸς μὲ τὸ χαλάζι,

μὲ τὴ βροχή.

Δ΄.

«Γιάννη, γιατί ἔσφαξες τὸ δέντρο

τὸ σπλαγχνικό,

πούριχνεν ἴσκιό στο κοπάδι

καὶ στὸ βοσκό ;

— Ὁ πεῦκος μίλαε στὸν ἀέρα

— τ' ἀκούς ; τ' ἀκούς ;

καὶ τραγουδοῦσε σὰ φλογέρα

στοὺς μπιστικούς.

«Φρύγανο καὶ κλαρεῖ τοὺς πῆρες,

καὶ τίς δροσιεῖ,

καὶ τὸ ρεστὶν τοῦ ποτάμι

ἀπ' τίς πληγές.

— Σακάτης ἦτανε κι' ὁλόρθος,

ὡς τὴ χρονιά

πού τὸν ἐγκρέμισες γιὰ ξύλα,

Γιάννη φονιά !

Ε΄.

— Τὴ χάρη σου, ἐρημοκλησάκι,

τὴν προσκυνῶ.

βόηθα νὰ φτάσω κάποιαν ὥρα

καὶ νὰ σταθῶ...

— Ἡ μάνα μου θὰ περιμένῃ

κι' ἔχω βοσκή...

κι' εἶχα καὶ τρύγο... Τὶ ὥρα νάνα

καὶ τί ἐποχή ;

— Ξεκίνησα τὸ καλοκαίρι

— νὰ στοχαστῇς —

κι' ἦρθε καὶ μ' ἦρθε ὁ χειμῶνας

μεσοστρατὶς.

— Πάλι Ἀλωνάρης καὶ λιοπύρι !

— πότε ἦρθε ; πὼς ;

— Ἀγίε, σταμάτησε τὸ λόγγο

πού τρέχει ἐμπρός.

— Ἀγίε, τὸ δρόμο δὲν τὸν βγάνω

— μὲ τί καρδιά ; —

Θέλω νὰ πέσω νὰ πεθάνω,

ἐδῶ κοντὰ.

ΣΤ΄.

Πέφτει σὰ δέντρο ἀπ' τὸ πελέκι...

Βογκάει βαριά.

Μακριὰ του στάθηκε τὸ δάσος,

πολὺ μακριά.

Ἐκεῖ τριγύρω οὔτε χορτάρι,

φωνὴ καμιά.

Στ' ἀγκάθια πέθανε, στὸν κάμπο,

στὴν ἐρημιά.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

(Τὰ «Ψηλὰ Βουνά»)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄. (Συνέχεια)

Οὔτε ὁ Κύρος Σμιθ, οὔτε κανένας

ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς δὲν ἐσκέφθηκε

νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Αὐτὲς ἦταν οἱ τελευ-

ταῖες θελήσεις τοῦ πλοίαρχου Νέμου

κι' ἔπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν.

— Ἐγὼ τὸ λόγο σας, κύριοι ; ρώτησε

πάλι ὁ πλοίαρχος.

— Τὸν ἔχετε ἀποκρίθῃ ὁ μηχανικός.

— Ὁ πλοίαρχος εὐχαρίστησε μ' ἕνα

νεῦμα καὶ παρακάλεσε τοὺς ἀποίκους

νὰ τὸν ἀφίσουν λίγες ὥρες μονάχο. Ὁ Γεδεὼν Στίλεττ θέλησε νὰ μείνῃ κοντὰ του, μήπως τοῦρχουνταν καμμιά κρίση, ἀλλὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος δὲν τὸ δέχθηκε.

— Ὁ ζήσῳ ὡς αὐριο, κύριοι ! τοῦ εἶπε.

Ἔτσι βγήκαν ὅλοι ἀπ' τὸ σαλόνι, πέρασαν τὴ βιβλιοθήκη, τὴν τραπεζαρία κι' ἔρθεσαν στὴν πρύμνη, στὸ μηχανοστάσιο, ὅπου ἦταν οἱ διάφορες ἡλεκτρικὲς μηχανές, πού μαζὶ μὲ τὴ θερμότητα καὶ τὸ φῶς, ἐδίδαν τὴν κίνησιν στὸ Ναυτίλο.

Ὁ Ναυτίλος ἦταν ἕν' ἀριστούργημα γεμάτο ἀριστουργήματα ὁ μηχανικός ἔμεινε ἔκθαμβος.

Οἱ ἀποικοὶ ἀνέβηκαν στὸ κατάστρωμα, πού ἔξερχε ἐπὶ-ὀκτὼ πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιράνεια. Ἐκεῖ ἔσπλωθησαν κοντὰ ἕνα χοντρή, ρακοειδὲς γυαλί, ἀπ' ὅπου ἐξήχουνταν ζωηρότατο φῶς. Πίσ' ἀπ' αὐτὸν τὸν φωταγωγό, ἦταν μιὰ μικρὴ καμπίνα πού εἶχε τοὺς τροχοὺς τοῦ τιμονιῶν, ὅπου καθόνταν ὁ τιμονιέρης, ὅταν ὁ Ναυτίλος εἰσελάμβανε μετὰ τὴν ἄλυσαν, στὰ ὑγρά στρώματα, πού οἱ ἡλεκτρικὲς τοῦ ἀκτίνες ὅλ' τὰ φώτιζαν σὲ μεγάλη ἀπόστασιν.

Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του καθήσαν πρῶτα σιωπηλοὶ, γιατί τοὺς εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωσιν ὅσα εἶχαν ἰδῇ κι' ὅσα εἶχαν ἀκούσῃ κι' ἡ καρδιά τους θλιβόταν, ὅταν συλλογίζονταν, ὅτι ἐκεῖνος πού τόσες φορές τοὺς εἶχε βοηθήσει, ὁ προστάτης πού κατάρθωναν ἐπιτέλους νὰ τὸν ἰδοῦν, νὰ τὸν γνωρίσουν, δὲν εἶχε πιά ἐλπίδα ζωῆς.

Ὁποιαδήποτε κι' ἂν θὰ ἦταν μιὰ μέρα γι' αὐτὸν ἡ κρίσις τῆς ἱστορίας, ὁ πρίγκιπας Δακκάρ θὰ ἔμενε γιὰ πάντα μιὰ ἀπὸ τίς ὑπέροχες, τίς σχεδὸν ὑπεράνθρωπες ἐκείνες μορφές, πού ἡ μνήμη τους δὲν σβύναται ποτέ.

— Νὰ ἄνθρωποι ! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Εἶναι πιστευτὸ πὼς μπόρεσε νὰ ζήσῃ τόσα χρόνια στὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ ; Κι' ὅσο συλλογίζεσαι πὼς οὔτε κι' ἐκεῖ κάτω δὲν θὰ βρῆκε περισσότερη ἡσυχία ἀπὸ ἄλλο !...

— Ὁ «Ναυτίλος», παρατήρησε τότε ὁ Ἀύρταν, θὰ μπόρεσεν ἴσως νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ νῆτο Λίγκολν καὶ νὰ φτάσουμε σὲ κανένα μέρος κατοικημένο.

— Θεὸς φυλάξῃ ! φώναξε ὁ Πέγκροφ. Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ κυβερνήσω τέτοιο καράβι. Ἀπάνω στὴ θάλασσα, ναί ! μετὰ ὅμως, ὅχι !

— Μοῖ φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ, ὅτι ὁ χειρισμὸς ἐῶς ὑποβρυχίου σὰν τὸν Ναυτίλο δὲν θάταν δύσκολος καὶ θὰ τὸν συνειθίζαμε γρήγορα. Οὔτε τρικυμίες, οὔτε τίποτα. Λίγα πόδια κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιράνειά της, τὰ νερά τῆς θάλασσας εἶναι γαλήνια σὰν τῆς λίμνης.

— Μπορεῖ ! εἶπε ὁ ναύτης. Ἐγὼ ὁμῶς προτιμῶ μιὰ τρικυμία μὲ καράβι καλὰ ἀρματωμένο. Τὰ πλεῖα εἶναι γιὰ νὰ πηγαίνουν ἀπάνω στὸ νερό, ὅχι ἀπὸ κάτω !

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ μηχανικός εἶναι ὁλωςδικὸν περιττὴ ἡ συζήτησις γιὰ ὑποβρυχία, ἀφοῦ ὁ Ναυτίλος δὲν εἶναι δικός μας καὶ δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεταχειρισθῶμε. Ἐπειτα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ σὲ καμμιά περίπτωσιν. Εἶναι φυλακισμένος ἐν αὐτῇ τῇ σπηλιᾷ γιὰ πάντα. Ἡ τρύπα της δὲν τὸν χωρεῖ γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Ἀφίνω δὲ ὅτι ὁ πλοίαρχος Νέμος θέλει, μετὰ τὸ θάνατό του, νὰ βυθισθῇ μαζί του. Ἡ θέλησή του εἶναι ρητὴ καὶ θὰ τὴν ἐκτελέσουμε !

Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του, ἀφοῦ μὴ λησαν λίγη ὥρα ἀκόμη, κατέβηκαν πάλι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ναυτίλου. Ἐκεῖ ἔβγαλαν λίγο κι' ἔπειτα γύρισαν στὸ σαλόνι.

Ὁ πλοίαρχος Νέμος εἶχε κάπως συνέλθει ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐξάντλησιν καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Κάτι σὰ χαμόγελο φαίνονταν στὰ χεῖλη του. Οἱ ἀποικοὶ τὸν ἐπλησίασαν.

— Κύριοι, τοὺς εἶπε τότε εἰσθε ἄνθρωποι γενναῖοι, τίμιοι καὶ καλοὶ. Χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξιν, εἰσθε ἀρτισιωμένοι ὅλοι στὸ κοινὸ σας ἔργο. Σὰς παρατήρησα πολλές φορές. Σὰς ἀγάπησα καὶ σὰς ἀγαπῶ. Τὸ χέρι σας, κύριο Σμιθ !

Ὁ Κύρος Σμιθ ἔτεινε τὸ χέρι του στὸν πλοίαρχο Νέμο πού τοῦ τὸ ἔσφιξε μὲ ἀγάπην.

— Μὰ ἀρκετὰ μιλήσαμε γιὰ μένα, εἶπε ὑπερὰ ὁ πλοίαρχος. Ἀς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ σὰς, καθὼς καὶ γι' αὐτὴ τὴ νῆτο Λίγκολν, ὅπου βρήκατε καταφύγιο... Σκοπεύετε νὰ τὴν ἀφίσετε ;

— Μὰ θὰ ἐπιστρέψουμε, πλοίαρχε ! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Πέγκροφ.

— Θὰ ἐπιστρέψετε ;... Ἀλήθεια,

Πέγκροφ, εἶπε ὁ πλοίαρχος μὲ χαμόγελο, ξέρω πόσο ἀγαπᾷς αὐτὸ τὸ νησί. Τὸ θεωρεῖς σὰ δικό σου, καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀφοῦ ἐργάσθηκες τόσο γιὰ νὰ τὸ πολιτίσῃς.

— Τὸ σχέδιό μας, πλοίαρχε, εἶπε

τότε ὁ Κύρος Σμιθ, εἶναι νὰ προικίσουμε τίς Ἠνωμένες Πολιτεῖες μ' ἕνα ναυτικὸ σταθμὸ σὲ καλὴ θέσιν, σὰν αὐτὴ πού ἔχει ἡ νῆτος Λίγκολν στὸν Εἰρηνικό.

— Συλλογίσθετε τὴν πατρίδα σας, κύριοι ! ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος Νέμος. Ἐργάζεσθε γιὰ τὴν εὐημερίαν της, γιὰ τὴ δόξα της. Ἐχετε δικίον... Ἡ Πατρίδα !... Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπιστρέφῃ καὶ νὰ πεθάνῃ ἐν αὐτῇ. Ἐγὼ ὅμως πεθαίνω μακριὰ ἀπὸ κάθε τί πού ἀγαπῶ...

— Ἐχετε καμμιά παραγγελία νὰ διαβιβάσουμε ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ μηχανικός κανένα ἀναμνηστικὸ δῶρο, γιὰ τοὺς φίλους πού μπορεῖ νὰ φέρετε στὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῆς Ἰνδίας ;

— Ὁχι, κύριο Σμιθ ! Δὲν ἔχω πιά φίλους. Εἶμαι ὁ τελευταῖος τῆς γενεᾶς

μου κι' ἔχω πεθάνει πρὸ πολλοῦ γιὰ ὅλους ὅσους ἐγνώρισα... Ἀλλ' ὅς ἐλθουμε σὲ σὰς. Ἡ μοναξιά, ἡ ἐρημιά, εἶναι θλιβερό πρᾶγμα, ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δύναμη. Πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ τὴ νῆτο Λίγκολν καὶ νὰ γυρίσετε στὸν τόπο πού γεννηθήκατε... Ἐγὼ ὅτι οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι σὰς χάλασαν τὸ καὶ πού εἶχατε κατασκευάσει...

— Κατασκευάζουμε τώρα ἄλλο, εἶπε ὁ Γεδεὼν Στίλεττ, μεγαλύτερο, πού θὰ μπόρεσῃ ἴσως νὰ μᾶς μεταφέρει στὴν πλησι

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνέκδοτον, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδοτά ἐκδοθέντα μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδονικὸ Ἀγέρι, ἁ. (ΑΚ). Λόγδος Κίτσερερ, ἁ. (ΑΚ). Φθνοπαριὴ Ἀνίς, κ. (ΑΚ). Δέλλος, ἁ. (Χ—). Νεαρός Κόμης, ἁ. Δοξαμένη Σπάρτη, ἁ. (ΧΝ). Λουλούδι τοῦ Παραδείσου, κ. (; ποία); Ἐλληνοπούλα, κ. (ΑΡ). Μελαγχολικὸ Χαμόγελο, κ. (ΜΔ). Λευκοεῖς Ἀφρὴ, κ. (ΔΖ). Διαβολάκι τῆς Σελίτης, ἁ. (ΝΣ). Ἰππότης δὲ Βοδρῦ, ἁ. (ΣΚ). Ὀνειρώδης Ἑλλάς, κ. (+3α—2α), Βέρας, ἁ. (ΔΜ). Ἀήττητος Ἑλλάς, ἁ. (ΔΠ). Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Καρούις, κ. Νικηφόρος Στρατηλάτης, ἁ. Καβρία, κ. Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτῆς 50. Διὰ 20ς περιπλέον 10 λεπτῆς ἢ λέξεως.
Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μὲ ψευδωνυμοῦν Κρήτης, Κύπρου, Ναυπλίου. — ἡ Βοσκοπούλα μὲ Νεοδίδ. τ. Βοσπ. Ἀτρομ. Ἀμαζ., ἡ Πειρ. Λουλούδι, — ἡ Ρεζεντά μὲ Θίμ. Ψυχὴν, Πί., Γράντ. Ἀτρομ. Ἀμαζ., Ἀνδριμίδα, Χρυσάνθ., Βερβέν., Βασ. Βουλγ. ροκτ., Ἀρόμ. Χαίμα, Τίτοκον, Κόρ, τ. Κυμ. — ὁ Κυματοδαμένος Βράχος μὲ Μυγκί, Τροχ., τ. Λευτ., Δεσ. Λόδ., Πουπέ, Ψυτ. Κουκί., Θίμ. Ψυχὴν. — ἡ Μαρίδα τοῦ Αἰγαίου μὲ Φωχὸ Χαμόγ., Τίτοκον, Τρελλοαρο. — ἡ Δημοκρατία μὲ Ρομπλ. Νυκτολούλουδου, Μελαχρ. Κορητιοκ. — ἡ Μαγὸν μὲ Νικητ. Ἑλλάδα, Ξανθ. Μελαχρ., Μυρ. Ἑλλάδα, Κορητιοπούλα, Μαστρούνα, Παραποῦλαν. — ὁ Παθόπυργος μὲ Κόντε Κουρούπη. — ἡ Φωνὴ τῆς Ἡπείρου μὲ Γιώταν, Βερβέν., Μάυο, Μίσαν. — ἡ Πέννα τοῦ Φαίδωνος μὲ Πανελ. Ὀνειρ., Ψυτ. Κουκί., Χιονισμ. Ἀίσος. — ἡ Ἀπομήτης Ἑλληνίς μὲ Ὡ. Ἑλ. ἡνίδα, Κόρ. τ. Βουν., Ἀλόντα τ. Χαορ., Ρεζεντά. — ἡ Καλλιφώνος Ἀηδὼν μὲ Παῖδ. Καρδιά, Μικρ. Ἠγεμονίδα, Τρελ. Ἀσπίρ. Ἰνδὴν Πογκ., Στανδαλίαν. — ὁ Καρδιτιώτικος Διάβολος μὲ Κροδιτιώτικα καὶ ὄλου. — ὁ Θράμβος τοῦ Δικαίου μὲ Νικητ. τ. Μαρέγκ., Ὀρειάδα Ἀστεμ., Ἐνδ. Μέλλερ, Χουσαλίδα, Ναπιερμόρ., Νόρμαν. — ἡ Τονδὴ μὲ Ἀειδέα, Νεαρ. Ντέτ., Παραποῦλαν. — ὁ Ἀντισμένο Ουμαόκι μὲ Ὑπερήφ. Ἑλ. ἡν., Πατο. Λουλ., Φωχ. Χαμόγ., Κόρ. τ. Πην., Ζινέταν. — ἡ Ἀστροφωγία μὲ Εἰμαχ., Ψευτ. Κουκί., Νισταλγ., Κομ. Ἀριστοφ. Ἀρόμ. Σημαιοφ. — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μὲ Στρατ. Δίβετ, Πειραϊκὸ Λαβ., Μυστηρ. Προσωπιδοφ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νικητὴν Κατ. (Ὁδὸν τῶν Σιλλόγων ἐν ὑπάρχει) Ἀνδριάντα τοῦ Παλαιολόγου (τοῦ Ἑστέλα, πῶ;) Ἀστέρα τῆς Μακεδονίας (Ἑστέλα, εὐχριστῶ διὰ τὴν τόση ἀγάπην) Γοργόφερην Νύκην (τοῦα μάλιστα ἀλλὰ ἐν ἄλλο ἀκόμη δὲν ἐπρόσθετε, ὅτι σὲ καὶ τετράδιον πρέ-

πει νὰ ἐσωκλήσῃ, ἕνα δεκαπεντάλεπτο γραμματόσημο) Λευκὴν Σιλουέτταν (ἐνόμισα πῶς ἦταν τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἔβλαα) Γοργὴν Παραποῦλαν (ὁ Νόρμ; ἀπαγορεύει τὰ λαγεῖα καὶ τιμωρεῖ καὶ ἐκείνους ποὺ τὰ ἐκδίδουν καὶ ἐκείνους ποὺ τὰ πωλοῦν κακὰ λοιπόν κάμνουν οἱ Σύλλογοι σου, μὲ ὅλας τὰς ἐπανηλλαγμένας καὶ συστάσεις, δὲν συμμορφώνονται καὶ τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ συστήσω στοὺς φίλους μου νὰ μὴ τἀγορεύουν) Ἀλκυόνα (εἶχε τυπωθῇ τὸ 13ον φύλλον ὅταν ἐλήφθη τὸ δεύτερον γράμμα) Ἀμόλυντο Λίβαρο (ὅταν παίρνω κανένα γράμμα καὶ δὲν ἔχω τόπο νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἢ δὲν γράφει τίποτα γιὰ ἰδιαίτη ἀπάντησι, εἶναι ὅμως εὐμορφ. καλογραμμένο, τότε τὸ ἀνφέρω εἰς τὰς ἐφάραις ἐπιστολάς) Ἀεροναυτοπούλο (ναί, καλὰ κάνεις ποὺ μοῦ ἐπιστρέφεις τὰς ταινίας ἀλλὰ διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύουν, πρέπει νὰ ἐκκολλᾷ, τὸ τυπωμένο χαρτάκι, ὅπου ἐκκολλοῦν οἱ συλλέκται τὰ γραμματόσημα) Κύμα τοῦ Αἰγαίου (συμβαίνει κάποτε νάνοίγω τὰ γράμματα ἀργότερα, ἢ νὰ μὴ δημοσιεύσω ὅσας εἰς ἕνα φύλλον δὲν σημαίνει ὅμως πάντα τὸ πληρωμένον ὄνομα ὅς δημοσιεύθῃ) Φιλόραν (ἔστέλα 22ον τόμον) Ἀλκην (3 δρ. κοστίζει, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσῃς) Κοσμοκράτειραν Ἑλλάδα (ὅχι ἀπὸ μίαν τοῦ καθενὸς ἔχω δημοσιεύσει καὶ ὅχι ἀκόμη ἀπ' ὅλας τὰς Σιλλόγας) ἡ σειρά δηλαδὴ δὲν ἐτελειώσε καὶ μεταξὺ αὐτῶν ποὺ μένουν, ὅς εἶναι καὶ ἡ δική σου, ἂν ἐλήφθῃ περιμένε λοιπόν) Πατριὸν Γαβριάν (σοῦ ἐνεκρίθη σὲ 10ον φύλλον δὲν τὸ εἶδες;) Βωμόν τῆς Ἑλευθερίας (2 λυστχ. ἔστέλα τὴν 4 ἰαν.) Ἀνδρέαν Π. Μόσχ. (ἴδε Ὁδὸν. Σύνδρομητοῦ) Γίγον Βοῦγαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπ. στέλλε κατὰ μήν.) Ἑλληνικὸν Τρόπαιον (εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Διευθυντῆς ἐγὼ, δυστυχῶς, δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐπιμῶν διότι ἐν τούτοις παρὰ πάντα τὸ γράμμα τοῦ Δουκὸς δὲ Βοδρῦ τὸ ψευδ. εἶναι δικό σου, δὲν τὸ εἶχε ἄλλος) Ρεζεντά (ναί, εἰν' ἑλευθερο) Πινδία Ἀρτέμιδα (ἐγκάρδια συλλυπητήρια ἔστέλα) Ἀρχηγὸν τῆς Φυλῆς (ὀρεῖται λ. 20, διότι ἡ Ἀγγελία κάνει 2 δρ.) Ψηλορείτην (εὐχριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καλὰ εἶναι τὰ στελλόμενα) Συνέδριον τῶν Βερσαλλίων (μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος) Τρελλοθιακόπουλο (χαριτωμάτα στὸν ἀδελφόν σου) Τίτῆνα, Παιδί τῆς Ρούμελης, Ἀγκορᾶν, Ἀστρον Γάτον κτλ. κτλ.

Χιόνι τῆς Ἰδης, Νικητρίαν Γαλανόλευκην, Θεοδώραν Δ. Γκορτσ., Ἑλεῦθερον Ὁρᾶνα, Λαφροστεφὴ Ἑλληνα, Χιονισμένην Μαδάραν, Τριανταφυλλέναν (εὐχριστῶ διὰ τὸ ἔσπ. ἔσπ. ἔσπ.). Ἀυτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Καστανὴν Ἀσπιοπούλαν, Παθόπυργον (ἔλαδε, εὐχριστῶ, ἔστέλα). Ἑβελπιν, Εὐτυχὲς Μέλλον, Νικητὴν Στρατιάρχην, Χαρναγίην, Αὐτοκράτορα τῆς Τρελλας, Τρελλὸ Διαπλάσποπουλο, Μανὸν, Ἀύραν τοῦ Ὀμήρου, Ἀγρίαν Τσιγγάναν, Ἑσπεσμένον Λόρδον, Ἀπομήτον Νιύκην (ἔλαδε, εὐχριστῶ). Νικηφόρον Ἀετόν, Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος, Καλαματιανὸν Λουλούδι, Χαίδεμα τ' Ἀγέρα, Διά-

τηροτὸ Λίβαρο, Ἀντισμένο Ουμαράκι, Ἀπομήτον Ἑλληνίδα, Λουλούδι τοῦ Παραδείσου, Ψωφιδέα, Ἰωνικὸν Ἑλληνισμὸν, Μαρίδαν τοῦ Αἰγαίου, Καν. Τ. Τριαντ., Σύμβολον τῆς Ἑλευθερίας, Φωνὴν τῆς Ἡπείρου, Εἰκασίαν, Διαβολάκι τῆς Χαλκίδος, Ἀσμα Νηριδὶς, Προμηθεῖα Δεσμώτην (ἔστέλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 19ην Φεβρουαρίου, ὁ ἱπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἀρχὴ τοῦ 1800 διὰ. Ἀύσεων Μαρίτου—Μαίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ης Μαίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.)

178. Δεξιόγραφος

Διανεμητικῶς ἂν πάρῃς Ν; μὲ γράμμα γαλλικόν. Τὸν περίφημο θὰ κάμῃς Στὴ στιγμὴ Γραμματικόν.

Ἐστέλη ὑπὸ τ. Πατρ. οἰκίης Ἐνώσεως

179. Στοιχειόγραφος

Ἄν τῶν ἐλλήνων μὴ πηλὶθ ὅς κοφουμεισάσῃς, Ἄλλο θιό, Αἰγύπτιο, Ὅς μᾶ, προσιτάσῃς.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀθω

180. Μεταγραμματισμός

Καπὸς κίτρινος, μεγάρος, Χίνει ρῶ καὶ παίρνει ἰσὶτα Κ; εἰς τὴν Κύπρον κτίζει πόλη Δίχως κόπο καὶ ἰσοῦται.

Ἐστέλη ὑπὸ Θεαλεῖας Παυλάκη

181. Αναγραμματισμός

Εἰ μ' εὐώδης, κοινὸς θέμιος. Ἄν ἀναγραμματισθῇ. Ἀνθρωπο θὰ ἰδῇς ἡ ζωᾶ, Ποῦ μὲ... κρέας λιγοστό.

Ἐστέλη ὑπὸ Σώτου Μαριοπούλου

182. Γωνία

+ * * * * = Πηνὸν ἀπακτ. * + * * * = Δεῖγμα φίλιας. * + * * * = Τίθης. * + * * * = Μικρὰ Νῆσοι. + * * * * = Μπερολογικ.

Οἱ σταυροὶ γράμματα ἐν τῷ ἐπεί.

Ἐστέλη ὑπὸ Ἀποστ. Σ. Διαλεισμά

183. Δημιώδης Προβλήμα

Ἦσαν πέντε ἀδελφοὶ καὶ εἶχαν νὰ μοιράσων σιφάντα γίδες. Ἡ πρώτη ἔκανε μὴ ὅσα γάλα τὴν ἡμέραν, ἡ δεύτερη δύο, ἡ τρίτη τρεῖς καὶ οὕτω καθεστῇ. Πῶς ἔκαμν γιὰ νὰ πάρουν καθένας ἀπὸ ὅσας γίδες καὶ νὰ ἔχουν ὅλοι εἰς ἴσους ὁ καθὼς γάλα καθ' ἡμέραν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδίου Γραμματείου

184-188 Μαρίκον Γράμμα

Τὴν ἀπαιτῶν ἐνός γ. ἀμματος ἐκδοτῆς τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ συμπληρωθῇ, ἂν ἀναγραμματισμοῦ, ἔλαται τῶσαι λέξεις:

Αὐλός, αὐλή, δαυλός, ὀβελός, ἔστος,

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Εἰμαρμένης

189. Μεσοτοιχία εἰς Ἀντιθέτων

Τὰ μεσὶτα γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωθι λέξεων ἀποτελοῦν Μυστικὸν Νῦς, δλον, ἰσμοίς, ὁδοίς, ρησιεύω. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ὀρεινῶν τ. Ἑλλάδος

190. Μινιόν

μ - ε - π - ο - τ

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Νικητρίαν Ἀφρῆς

191. Γρίφος

Μάστορας

Ἀπολίως

Μέσος

Ἐστέλη ὑπὸ τ. Τελευτ. Παλαιολόγου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἑννεμιά. Ἀσκήσ. τοῦ φ...
387. Θράκη—ράκη.—388. Ἰάσον...
389. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΑ
ΠΑΛΟΣ
ΘΕΣ
Ν

σις κατὰ στίχους, ἐκ τῶν ἀνα...
προχωρεῖ βουτροφορδόν.—
ΠΟΚΡΑΤΗΣ (Ἰδιος, Πόλεμος...
τῶ, Ὀλίγος, Κακός, Ράπτω, Ἀ...
νῶ, Ἡμέρα, Σύμφωνον.)—392...
ἐπισκόπου καὶ ναοδία μολυνθῶ...
ἔστις ὁ περὶ σελύει τῆς...
σεως. (Οἱ ἐξ-εἰς ὑπὲρ εἰς—χ...
εἰς ἑως.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—)
ἀπὸ τοῦς ἐκδοθέντας 24 τὰς...
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ...
ἑνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος...
18ος, 19ος, 20ος, 21ος...
24ος.—Ἐκαστος τόμος δραχ...
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλο...
δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν...
καὶ δρ. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες...
25 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος...
πτος δρ. 10 καὶ ραμμένος δρ...
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου...
προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς...
πρὶ 50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν...
δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις...
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρ. 1...
τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἢ λέξεις, μὴ...
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὴ νεοφαιτά...
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.)

[10—156]

Ψωφιδέα, χρόνια πολλὰ, ὡς

Ἀρχηγὸς τῆς

[10—157]

Θλιμμένη Παραποῦλα, μὲ χαρ

10 νομαί. Περιμένω γράμμα

Ἀγρία τοῦ

[10—158]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ

τοῦ, Ἡπειρώτας.

Ἰωάννιναν ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕ

[10—159]

Καρδιτιώτες, ἂν μ' ἀνακα

συγχαρητήρια.

Καρδιτιώτικῃς Διδ

[10—160]

Διαπλάσποπουλα, ἀνταλλάξ

μὲ μένα τὸ ὀφρὸν Μ. Μ.

Γιάννης Ἀγρί

[10—161]

Μπουμπουλίνα, ἐν ἀρδία

πητήρια. — Σουλιώτισσα,

τόπαις, Ἐλπίς τῶν Σκλα

[10—162]

Διαπλάσποπουλα, εἰσιμα

Προηρτισμένη διαγωνισμ

Μυστικῶν, ἂν ἀπαποδοσάμ

δευθίσονταί, ἔσας διὰ τ

νου συνδρομῆς Διαπλάσσεως. Δρα

χοι 10ος, Ἀπριλίου. Ἀπὸ τῶν

Ἀμόλυντο Λάβαρο, poste

tante, Κόρι. θον.

ΑΜΟΛΥΝΤΟ ΛΑΒ

[10—163]

Τρελλὴ Μακεδονοπούλα, σ' ε

εἶσαι φίλη τῆς Γκορτσουλῆς

μπορέσης νὰ μ' εὐρῇ;

Ἰππότης δὲ